

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 389/2021-35

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou Mgr. Zdenkou Stašákovou, Na Hrebienku 40, Bratislava, IČO 50 168 410, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vednom pod sp. zn. 15 C 242/2005 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 242/2005 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Bratislava I **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 242/2005 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **4 000 eur**, ktoré mu **j e** Okresný súd Bratislava I **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Okresný súd Bratislava I **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **384,08 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 389/2021-24 zo 17. augusta 2021 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 242/2005 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je stranou sporu v procesnom postavení žalobcu v napadnutom konaní vedenom na okresnom súde o náhradu škody na zdraví z titulu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 125 119,50 eur s príslušenstvom. Vo veci vydal okresný súd medzitýmny rozsudok č. k. 15 C 242/2005-460 z 15. januára 2015 právoplatný 18. mája 2018 [v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 315/2017-503 z 27. marca 2018], ktorým vyslovil, že základ uplatneného nároku je dôvodný vo výške 20 %.

3. Sťažovateľ doručil 11. decembra 2020 predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní s námietkou, že okresný súd od 17. apríla 2020 do 11. decembra 2020 nevykonal v predmetnej právnej veci žiadny procesný úkon, teda už v čase podania sťažnosti na prietahy v konaní bol takmer 8 mesiacov nečinný. Zároveň zdôraznil, že celková dĺžka konania na súde prvej inštancie vrátane odvolacieho konania o odvolaní proti medzitýmnemu rozsudku presiahla 15 rokov. Predseda okresného súdu sťažovateľovi 5. februára 2021 doručil odpoveď, v ktorej konštatoval, že vo vzťahu k namietanému obdobiu nezistil prietahy zo strany okresného súdu v súvislosti s nenariadením pojednávania, keďže ide o obdobie, počas ktorého súd fungoval v obmedzenom režime v záujme ochrany pred šírením ochorenia COVID-19 a v rovnako obmedzenom rozsahu boli vykonávané pojednávania v jednotlivých konaniach, preto podanú sťažnosť na prietahy v konaní vyhodnotil ako nedôvodnú.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie, že došlo k porušeniu jeho označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní, pretože v ústavnej sťažnosti bližšie uvedené obdobia úplnej nečinnosti, resp. dlhodobej neefektívnej činnosti okresného súdu nasvedčujú tomu, že sa bezdôvodne vyhýbal konaniu vo veci a týmto postupom spôsobil zjavné prietahy v konaní, keď celková dĺžka konania, t. j. od podania žaloby 23. novembra 2005 do podania ústavnej sťažnosti, predstavuje 15 rokov a 4 mesiace. K zbytočným prietahom v napadnutom konaní nedošlo v dôsledku zložitosti veci či správania účastníkov konania, ale výlučne v dôsledku postupu okresného súdu. Uvedené prietahy v konaní vytvárajú stav právnej neistoty sťažovateľa, ktorý trvá takmer 15 a pol roka, a keďže vzhľadom na správanie súdu prvej inštancie nie je možné

predpokladať, kedy sa pretrvávajúci stav právnej neistoty sťažovateľa odstráni, je na mieste priznanie finančného zadosťučinenia.

5. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho ústavnej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie ním označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní, prikáže okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov, prizná mu finančné zadosťučinenie v sume 15 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

6. Ústavný súd vyzval predsedu okresného súdu na vyjadrenie sa k podanej ústavnej sťažnosti. V podaní okresného súdu č. k. 1 SprV 355/2021 zo 6. septembra 2021 podpredseda okresného súdu uviedol, že v napadnutom konaní došlo dvakrát k zmene zákonného sudcu, preto sa k ústavnej sťažnosti vyjadrila zákonná sudkyňa Mgr. Ágnes Nagyová, ktorej bola predmetná vec pridelená 9. októbra 2020. Podpredseda okresného súdu potvrdil, že sťažovateľom podaná sťažnosť na prieťahy v konaní z 10. decembra 2020 bola okresným súdom vo vzťahu k namietanému obdobiu od 17. apríla 2020 do 11. decembra 2020 vyhodnotená ako nedôvodná. Zároveň v podstatnom uviedol, že *„je možné konštatovať nečinnosť tunajšieho súdu v predmetnom konaní, a to v období od 16.02.2006 do 05.10.2006, od 06.10.2016 do 11.07.2017 a od 04.05.2018 do 20.03.2019, avšak mám za to, že s výnimkou týchto období súd vo veci koná priebežne. Dňa 31.08.2021 sa konalo pojednávanie, ktoré tunajší súd so súhlasom strán sporu z dôvodu hospodárnosti konania odročil bez prejednávania veci, keďže súdu sa nepodarilo doručiť uznesenie o nariadení dodatočného znaleckého dokazovania poverenému znalcovi. V súčasnosti je nariadené pojednávanie na deň 19.11.2021.“* K týmto prieťahom došlo z objektívnych príčin bez subjektívneho zavinenia vo veci konajúcich sudkýň, a to z dôvodu nadmernej zaťaženia sudcov, ako aj administratívneho aparátu na okresnom súde. Vyjadril nesúhlas s tvrdením sťažovateľa, že vo veci sa konalo prvé pojednávanie po 3 a pol roku od podania žaloby, pretože sa konalo do roka, a to 9. novembra 2006. Taktiež poukázal na skutočnosť, že vec nemožno označiť za jednoduchú, a to najmä po skutkovej stránke, pretože okrem množstva predložených dôkazov stranami sporu a veľkého rozsahu spisu je potrebné poukázať najmä na to, že vo veci bolo vykonané znalecké dokazovanie, kontrolné znalecké dokazovanie, predložené odborné vyjadrenie, vypočutý znalec, vykonané doplňujúce znalecké dokazovanie. K predĺženiu konania prispela aj skutočnosť, že okresný súd musel opakovane vyzývať znalcov na predloženie znaleckých posudkov a ani po uložení poriadkovej pokuty tieto okresnému súdu predložené neboli. K predĺženiu konania prispelo aj to, že okresný súd v priebehu rokov 2020 až 2021 fungoval v obmedzenom režime v záujme ochrany pred šírením ochorenia COVID-19. V závere podpredseda okresného súdu poukázal na celkovú zaťaženosť sudcov okresného súdu a poddimenzovanie jeho aktuálneho stavu.

6.1. Zákonná sudkyňa v podstatnom uviedla, že *„v predmetnej veci, hoci spis je z roku 2005, sa priebežne konalo, po vrátení veci z odvolacieho súdu sa vo veci pojednávalo, vykonali sa znalecké dokazovania, vyluch znalca, a toho času je nariadené ďalšie znalecké dokazovanie.“*

III.2. Replika sťažovateľa:

7. Vyjadrenie okresného súdu doručil ústavný súd sťažovateľovi, ktorý sa ku dňu rozhodovania ústavného súdu o jeho ústavnej sťažnosti k nemu nevyjadril.

8. Ústavný súd v zmysle § 58 ods. 3 prvej vety zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že na základe podaní účastníkov a spisu predloženého ústavnému súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť [napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08] a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

10. Pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

11. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so svojou žiadosťou.

12. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

13. Ústavný súd si pre účely predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti vyžiadal súdny spis a s jeho obsahom sa dôkladne oboznámil.

14. Pokiaľ ide o zložitost' prípadu, môžeme hovoriť o skutkovej alebo právnej zložitosti. Môže ísť napríklad o vec, v ktorej vystupuje viacero strán (rozsudok vo veci H. proti Spojenému kráľovstvu

z 8. 7. 1987) alebo v ktorej je potrebné zabezpečiť rôzne dôkazy [rozsudok ESLP vo veci Humen proti Poľsku (Veľká komora) z 15. 10. 1999]. Zložitosť prípadu môže taktiež súvisieť s prítomnosťou medzinárodného prvku (rozsudok ESLP vo veci Neumeister proti Rakúsku z 27. 6. 1968).

14.1. Predmetom napadnutého konania je posudzovanie nároku sťažovateľa ako žalobcu na náhradu škody na zdraví z titulu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, ktorú utrpel ako cyklista v dôsledku dopravnej nehody 28. novembra 2003. V tejto súvislosti sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že akceptuje „určitú mieru faktickej zložitosti, keďže sa jednalo o posúdenie vzniku dopravnej nehody a určenia zavinenia jej účastníkov, ako aj otázka vzniku škody na zdraví a majetku, a teda povaha veci si vyžadovala nesporne aj zložitejšie dokazovanie. Doterajší neobyčajne zdĺhavý vyše pätnásťročný priebeh tohto konania však nemožno pripísať iba na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci. Po právnej stránke možno danú vec považovať za štandardnú, nijako sa nevymykajúcu bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.“. S uvedeným musí ústavný súd súhlasiť.

15. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Zo zistení ústavného súdu s prihliadnutím na prehľad procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní nevyplýva, že by celková dĺžka napadnutého konania bola negatívne ovplyvnená správaním sťažovateľa. Avšak zároveň je potrebné poukázať aj na to, že sťažovateľ v priebehu konania dvakrát podal návrh na rozšírenie žaloby, vzal žalobu späť proti žalovaným v 2. rade a 3. rade, požiadal o odročenie termínu pojednávania z dôvodu zmeny právneho zástupcu, opakovane požiadal o predĺženie lehoty na vyjadrenie (napr. z dôvodu vyťaženia advokátskej kancelárie), dlhodobo sa zdržiaval v zahraničí (z uvedeného dôvodu nemohol znalec osobne prehliadnúť sťažovateľa a požadoval o predĺženie lehoty na vypracovanie znaleckého posudku), čo taktiež prispelo k predĺženiu trvania napadnutého konania.

16. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v napadnutom konaní. Vychádzal pritom zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

17. V prvom rade považuje ústavný súd za potrebné poukázať na nepravdivosť tvrdenia sťažovateľa, že v jeho veci sa prvé pojednávanie konalo až po tri a pol roku od podania žaloby, a to 11. júna 2009. Prvé pojednávanie sa uskutočnilo 9. novembra 2006, keď okresný súd pripustil rozšírenie žalobného návrhu doručeného mu sťažovateľom 23. júna 2006 a zároveň súd uznesením prerušil konanie do právoplatného skončenia veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 18 C 254/05 (o prerušení požiadal sťažovateľ), ktoré súviselo s napadnutým konaním. Na základe odvolania podaného jedným zo žalovaných proti uzneseniu o prerušení konania sa súdny spis od januára 2007 do októbra 2008 nachádzal na krajskom súde a ten následne uznesením z 22. októbra 2008 uznesenie o prerušení konania zrušil. Následne 3. februára 2009 nariadil okresný súd pojednávanie na 24. marec 2009, to však bolo odročené z dôvodu neprítomnosti strán sporu, pričom práve sťažovateľ požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu zmeny jeho právneho zastúpenia.

Okresný súd nariadil ďalšie pojednávanie na 11. jún 2009, ktoré sa aj uskutočnilo a bolo odročené na účely vypracovania znaleckého posudku.

17.1. V rámci nariadeného znaleckého dokazovania bolo ustanovených niekoľko súdnych znalcov. V januári 2011 bol ustanovený [REDAKOVANÉ], proti ktorému vzniesol sťažovateľ námietku možnej zaujatosti a ktorý následne odmietol výkon znaleckej činnosti. V marci 2011 ustanovený [REDAKOVANÉ] sa po uložení mu poriadkovej pokuty okresným súdom za nepredloženie znaleckého posudku ospravedlnil súdu v marci 2012 s tým, že ho zo zdravotných dôvodov nie je schopný predložiť. [REDAKOVANÉ], ktorého súd ustanovil v marci 2012, oznámil súdu v apríli 2012, že mu služobné povinnosti neumožňujú spracovať znalecký posudok. Až v apríli 2012 ustanovený znalec [REDAKOVANÉ] predložil okresnému súdu znalecký posudok v máji 2013.

18. Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti, zo súdneho spisu a z ďalších podaní (vyjadrenia okresného súdu) zistil, že doterajší priebeh napadnutého konania je poznačený obdobiami nečinnosti okresného súdu, a to od augusta 2013 do januára 2014, od októbra 2016 do júla 2017, od mája 2018 do marca 2019 a od mája 2020 do januára 2021, t. j. celkovo dva roky a osem mesiacov, teda takmer tri roky, keď nevykonával žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ v preskúmanom súdnom konaní nachádzal. Zároveň aj postup okresného súdu v období od marca 2011 do mája 2013, keď vykonával znalecké dokazovanie, možno hodnotiť aspoň čiastočne za neefektívny, keďže nie je prijateľné, aby mu bol znalecký posudok doručený až po vyše dvoch rokoch od nariadenia jeho vypracovania.

19. Ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska je neakceptovateľné, aby o žalobe sťažovateľa doručenej okresnému súdu v novembri 2005 nebolo právoplatne rozhodnuté ani po takmer 16 rokoch od jej podania, pričom z celkovej dĺžky konania okresného súdu bol okresný súd nečinný takmer tri roky a viac ako dva roky mu nebol preložený znalcom znalecký posudok. Na uvedenom konštatovaní nič nemení ani fakt, že v období od januára 2007 do októbra 2008, od júna 2015 do októbra 2016 a od októbra 2017 do mája 2018 sa spis okresného súdu nachádzal na krajskom súde v súvislosti s podanými odvolaniami stranami sporu.

20. Obranu okresného súdu spočívajúcu v poukazaní na nadmernú zaťaženosť súdnych oddelení a nadmerné prerodňovanie vecí sťažovateľa viacerým zákonným sudcom od roku 2005 po súčasnosť nemožno akceptovať vzhľadom na konštantnú judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06), podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezavádzajú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní.

21. Po komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska skutkovej a právnej náročnosti vecí, správania sťažovateľa, postupu okresného súdu poznamenaného nečinnosťou a neefektívnou činnosťou ústavný súd dospel k záveru, že v postupe okresného súdu došlo k zbytočným prieťahom v napadnutom konaní, a preto rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výrokovej časti tohto nálezu).

22. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

23. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd v napadnutom súdnom konaní zistil porušenie označeného základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výrokovej časti tohto nálezu) a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádza, keďže napadnuté konanie okresného súdu nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti ešte právoplatne skončené (nariadené pojednávanie na 19. november 2021).

IV.1. Primerané finančné zadosťučinenie:

24. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

25. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

25.1. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

26. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (I. ÚS 15/02, III. ÚS 10/02, III. ÚS 17/02, I. ÚS 257/08, III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012).

27. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

28. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, najmä celkovú dĺžku napadnutého konania a obdobia nečinnosti a neefektívnej činnosti okresného súdu (body 17 až 18 odôvodnenia tohto nálezu), ako aj so zreteľom na predmet napadnutého konania a správanie sťažovateľa a vychádzajúc zo svojej judikatúry, ústavný súd považoval sumu 4 000 eur za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 3 výrokovej časti tohto nálezu). Vo zvyšnej časti návrhu sťažovateľa na priznanie finančného zadosťučinenia ústavný súd nevyhovел (bod 5 výrokovej časti tohto nálezu).

V.

Trovy konania

29. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

30. V zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina výpočtového základu vo veciach zastupovania pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je možné oceniť peniazmi. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceníteľná peniazmi.

31. Úhradu trov konania priznal ústavný súd sťažovateľovi v rozsahu za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 vyhlášky.

32. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2021 predstavuje sumu 181,17 eur a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) sumu 10,87 eur. Za dva úkony tak prináleží suma 362,34 eur a režijný paušál za dva úkony v sume 21,74 eur. Ústavný súd teda stanovil náhradu trov konania v sume 384,08 eur (bod 4 výrokovej časti tohto nálezu).

33. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

34. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2021

Libor Duľa
predseda senátu